

Молода дружина

КУПИТИ

Провідний кардіохірург Стівен Астон наміряється знову одружитися. Та спершу він мусить розлучитися з дружиною, яка має деменцію.

Таллі й Рейчел Астон вбачають у батьковій нареченій, Гезер, ли-ше мисливицю, яка зазіхає на чуже. Гезер молодша за них обох. Вона явно хоче прибрати до рук батькові гроші.

Мати Таллі й Рейчел у скрутному становищі, тож її доньки налаш-товані дізнатися правду про сімейні таємниці, нову дружину батька й те, хто він насправді.

Гезер має власні секрети. А що, як розкрита правда пробудить найнебезпечніше в них усіх?

Пролог

Я завжди плачу на весіллях. Знаю, знаю, не здивувала. Але, може, здивує причина? Зазвичай люди на них плачуть із радості, мабуть, або тому, що вони перенеслися у власний день весілля й наново переживають усі ті емоції. А я плачу, бо мені сумно. Через себе, через наречену, через інститут шлюбу.

Так сумно, аж сльози ллються. А на цьому весіллі — особливо.

Я приїхала на пів години раніше, але всі вулиці довкола вже були забиті блискучими чорними «ренжроверами», «мерседесами» й «порше». Утім, весілля Стівена Астона не могло не бути розкішним.

Сьогодні тепла погода, я сиджу на лавці в міжконфесійній церкві, затиснута між людьми, оточена букетами фрезій, гіацинтів, левиних ротиків. Сказати, що гостям тут не вистачає місця — не сказати нічого. Біля вівтаря ледве є простір для нареченого й церемоніймейстерки — хтосна, де стоятиме наречена, коли нарешті з'явиться.

Я сиджу позаду, і на мене ніхто не звертає уваги. Та й чого б це? Мені вже чимало років, і багато з них я нікому не цікава, ніхто не запам'ятовує мого обличчя. Бути в центрі завжди раді інші — переважно молоді. Моя подруга, Міріам, часто нарікає, що ми ніби зникли для всіх, коли постаршали. «Мене взагалі ніхто не помічає», — каже вона. («Агов!» — агресивно гукає подруга до офіціанта в кав'ярні, коли він починає обслуговувати симпатичну молоду дівчину в легінсах, попри те що Міріам чекає довше. Підозрюю, що вона не така невидима, як їй здається.)

Стівен стоїть попереду, і, скажу вам, у мене навіть зараз перехоплює від нього подих. Поруч із ним двоє маленьких хлоп'ят у костюмах. Онуки, мабуть. Це смішно. Менший ще зовсім маля, а старшому не більш ніж п'ять років. Вони мають спати вдома чи гратися у дворі, а не стояти біля вівтаря! Та мене не дивує, що Стівен так захотів. А судячи з того, як воркують гості, вони вважають, що це надзвичайно мило. Дорослі Стівенові доньки Рейчел і Таллі — подружки нареченої. Точно батько наполіг! Темно-сині сукні пасують обом, хоч як дивно, адже Таллі струнка, як віппет!, а Рейчел — Рейчел моя мама назвала б товстункою. Усмішки

натягнуті, непереконливі, але хто був би щасливий дивитися, як батько одружується з жінкою, що за віком годиться їм у сестри? Ще й коли твоя мама сидить поруч і дивиться на все це.

Я була вражена, побачивши тут Памелу. Коли вона ввійшла попід руку з донькою, гості стривожено презирнулися, а вона всміхнулася й замахала рукою, наче стоїть на червоній доріжці. Якби я не знала Стівена, то не зрозуміла б, навіщо її запросили. Попри все, що сталося, Памела — частина родини, а родина для Стівена — все. Памела сідає на своє місце в передньому ряду, а тоді одразу підводиться й упевнено крокує до Стівена.

Музика змінюється, і всі оглядаються. У нареченої свіже обличчя й штучна засмага, а сукня, мабуть, коштує більше, ніж завдаток за мій перший будинок. Вона дуже приваблива — струнка брюнетка тридцяти з чимось років. Скошую очі на Стівена. Він задоволений, як кіт, що об'ївся сметаною.

Чому б і ні? Стівен, може, й сам ще нівроку, та коли тобі вже трохи за шістдесят, а ти одружуєшся з тридцятирічною, можна впевнено сказати, що в тебе ще ого-го пороху в порохівницях!

Наречена підходить до вітваря й застає там Стівена з його першою дружиною. Стівен спокійно і впевнено повертає колишню на місце — жодної незручності. Тільки він так уміє.

Наречена втискається на вільне місце біля нареченого, де до цього стояла Памела, і церемоніймейстерка — жінка з голубиною фігурою в сліпучо-білому костюмі — запрошує всіх сісти на свої місця.

Повітря аж тріщить від агресивної доброзичливості — неприродні усмішки, широко розплющені очі, коментарі щодо сукні нареченої (невимовно вишуканої). Міріам нещодавно сказала, що наречені у своїх сукнях без бретельок і з такими спідницями, що під ними можна сховати пів десятка лепреконів, схожі на ляльок «Барбі», з тих, що на вершечку торта на дитячих днях народження. («Лепрекони, — прошепотіла вона торік на весіллі небоги. — Мінімум штук п'ять».) Але то не про цю наречену. Гезер у своїй сукні А-силуету дуже елегантна. Церемоніймейстерка починає промову, і в залі чутно шурхіт — люди всідаються зручніше. Плаче немовля, і батько бере його чи її на руки.

Кілька гостей обмахуються весільними букетами, намагаючись не зачепити сусідів — у такій тісноті це непросто. Коли всі нарешті всідаються, Памела знову під-водиться. Енергетика агресивної доброзичливості змінюється шоковано затамованими подихами. Памела прямує до віттаря, спокійно озираючись, наче шукає щось на полицях у супермаркеті. Стівен усміхається. Паніка в приміщенні розвіюється.

— Продовжуйте, — каже він церемоніймейстерці.

— Оголошую вас чоловіком і дружиною, — невпевнено промовляє вона, і Памела проходить повз них. Її, схоже, зацікавили вітражні вікна. І справді гарні. — Ви можете поцілувати наречену.

Вони цютливо, але, здається, щиро й закохано цілуються.

Потім Стівен, невимовно задоволений собою, переможно підіймає вгору кулак. Аудиторія вибухає оплесками, хтось свистить там і сям. Шум лякає Памелу, і вона стривожено озирається. Хапає фігурний мідний свічник і тримає його перед собою, як щит. Стівен аж сяє. Він щойно одружився. Колишня з хворобою Альцгеймера не зруйнує йому свята.

— А тепер, якщо ви не проти, — каже церемоніймейстерка, — я заберу наречену й нареченого в ризницю на хвильку — підписати документи.

Вона веде Стівена з його молодою дружиною в кімнатку збоку від віттаря. За ними прямують хлоп'ята, а також Рейчел, Таллі й Памела, яка досі тримає свічник. «Хтось уже відвезе нарешті цю бідолашну додому?» — думаю я.

Коли винуватці свята зникають з очей, гості починають гомоніти.

— Ну хіба не краса?

— Наречена така гарна!

— Хіба не чудово, що він знову знайшов кохання?

— Він таке диво! І цілком на це заслуговує!

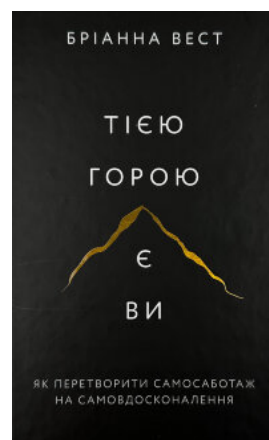
Здається, мені час іти. Я підводжуся, збираю речі й тут раптом щось чую. Жіночий крик і глухий удар. Я підстрибую водночас з усіма. Дивлюся вперед, але за великими капелюхами й лисинами нічого не видно. Витягую шию і бачу церемоніймейстерку, що вийшла з ризниці. Її обличчя попелясто-сіре, а білий костюм забризканий кров'ю.

Рекомендована література

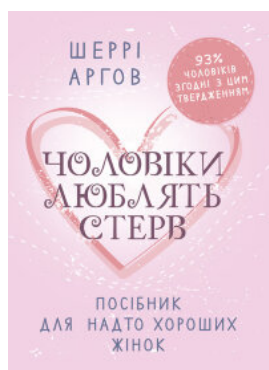

Хороша сестра

Буря

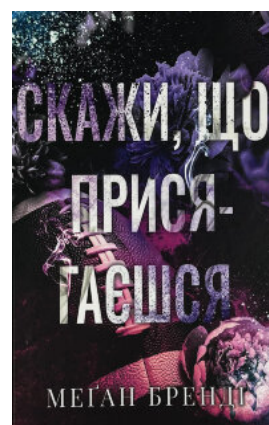
Тією горою є ви. Як перетворити самосаботаж на самовдосконалення

Чоловіки люблять стерв

Запізно

Скажи, що присягаєшся

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ